

РЕШЕНИЕ

№ 5018

гр. София, 18.07.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 18.01.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Весела Павлова

ЧЛЕНОВЕ: Мартин Аврамов

Мария Попова

при участието на секретаря Даниела Иванова и при участието на прокурора Балев, като разгледа дело номер **6604** по описа за **2012** година докладвано от съдия Мартин Аврамов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от АПК във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2-ро от ЗАНН.

ЗД [фирма], чрез адв. М. Г., обжалва решение от 15.02.2012 г. на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 10 състав по Н. дело № 188/2011 г., с което е потвърдено Наказателно постановление № Р-10-485/02.12.2010 г. на зам.-председателя на Комисията за финансов надзор, ръководещ управление „Застрахователен надзор”, налагащо на дружеството, на основание чл. 319, ал. 2, предл. 2-ро от Кодекса за застраховането, имуществена санкция в размер на 2000 лв. за нарушение на чл. 107, ал. 1 от КЗ.

Ответникът отрича основателността на жалбата.

Прокурорът дава заключение за неоснователност на оспорването.

Касационната жалба, подадена в срок, е неоснователна.

1. При неоспорените по същество от касатора фактически установявания на въззивния съд, обвързващи и касационната инстанция (по аргумент от чл. 220 от АПК), за непроизнасяне от застрахователя в 15-дневен срок от представяне от собственика на застрахован автомобил на всички изискани документи по заведена щета № 0901360000283/10.06.2009 г., съответна на закона е квалификацията на нарушението по чл. 107, ал. 1 от КЗ. В качеството му на страна по застрахователния договор, пред

която е предявена претенция, дружеството е субект на задължението да определи и изплати размера на обезщетението или застрахователната сума, или мотивирано да откаже плащане в определения от разпоредбата срок. Неизпълнението на задължението е правно-релевантният факт, осъществяващ състава на нарушение по чл. 319, ал. 1, т. 2 от КЗ, а в относимата към случая хипотеза на повторност по смисъла на § 1, т. 37 от ДР на КЗ – по ал. 2, предл. 2-ро на чл. 319 от кодекса. Поради това и обективната отговорност на юридическото лице е реализирана правомерно.

2. Противно на основния касационен довод, не е налице инвокираното съществено процесуално нарушение във въззивното производство, ограничаващо правото на защита на жалбоподателя. Съдът е допуснал до разпит при режим на довеждане поискания от пълномощника на оспорвания свидетел – служител на дружеството, както и по служебен почин - насрещната страна по застрахователния договор, впоследствие заличена от списъка на лицата за призоваване. На следващите две съдебни заседания, за които е бил редовно призован, жалбоподателят не е участвал, като не е проявил и процесуална активност на доведе допуснатия свидетел, т.е. невъзможността да се ползва от свидетелските му показания се дължи на собственото му процесуално бездействие. Предвид на защитната теза, че кредиторът се е явил в срока, но не е бил доволен от определения размер на обезщетението и е отказал получаването му, евентуалните показания и на двамата свидетели, дори и напълно да подкрепят тази позиция, биха били неотнесими към законосъобразността на НП. Нарушението по чл. 107, ал. 1 от КЗ е формално, а достатъчно за съставомерността му е установяването на факта на непроизнасянето в дължимия срок по заявената претенция чрез някой от предвидените алтернативно в разпоредбата начини. Застрахователят е разполагал с възможността да внесе сумата по банкова сметка на титуляра на обезщетението, независимо от съществуващ спор относно неговият размер, който е от частно-правен характер. За основанието на отговорността правно значение има единствено въпросът дали застрахователят се е произнесъл по претенцията в нормативно установения срок, а не съдържанието на волеизявлението му.

3. Неоснователно е и възражението за издаването на АУАН извън сроковете по чл. 34, ал. 1 от ЗАНН, тъй като началният им момент не би могъл да бъде обвързан от жалбата на предявилото застрахователната претенция лице, подадена до КФН на 01.02.2010 г. До проверката на изложените в нея обстоятелства актосъставителят не би могъл прецени дали в действителност те са настъпили и осъществяват ли състав на административно нарушение. Отговорът на застрахователя по повод на изисканото становище и документацията по случая са постъпили в КФН на 16.03.2010 г. Едва след този момент е било възможно формирането на становище за наличието на основание за ангажиране на отговорността на застрахователя. АУАН е съставен на 07.06.2010 г., т.е. в краткия 3-месечен срок, чийто начален момент е откриването на нарушителя (съвпадащ в случая по хипотеза и с момента на констатиране на факта на нарушението).

Изложеното мотивира съда да остави в сила обжалваното решение.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл.63, ал. 1, изр. 2-ро от ЗАНН, Административен съд – София-град

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 15.02.2012 г. на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 10 състав по Н. дело № 188/2011 г.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: